

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 210.700 van 27 januari 2011
in de zaak A. 159.668/VII-37.451.**

In zake : de STAD ROESELARE
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaten Achiel Priem en Alain Coppens
 kantoor houdend te Roeselare
 Westlaan 358
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
1. de minister van Economie, thans de minister voor
 Ondernemen en Vereenvoudigen
2. de minister van Middenstand
beiden bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Patrick Hofströssler en Kaat Leus
kantoor houdend te Brussel
Louizalaan 99
bij wie woonplaats wordt gekozen
3. het Interministerieel Comité voor de Distributie

Tussenkommende partijen :

1. de NV HELI-STEE
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Staf Van den Brande
 kantoor houdend te Lommel
 Lepelstraat 125
 bij wie woonplaats wordt gekozen
2. de NV K&L
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Rik Depovere
 kantoor houdend te Beveren-Roeselare
 Processiestraat 21
 bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 1 februari 2005, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van het Interministerieel Comité voor de Distributie van 4 oktober 2004 "waarbij het beroep ingediend door de nv Heli-Stee tegen de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van (de stad Roeselare) dd. 26 juli 2004 en tegen de beperkende voorwaarden van het sociaal-economisch advies dd. 17 juni 2004, ontvankelijk en gegrond wordt verklaard, en waarbij de machtiging wordt aanvaard voor de inplanting van een elektrozaak binnen een gebouw met een bruto gebouwde oppervlakte van 4.226 m², waarvan 3.277 m² netto handelsoppervlakte, kassa's en uitgang inbegrepen, gelegen langs de Brugsesteenweg 435 - 439 te 8800 Roeselare".

II. Verloop van de rechtspleging

2. De eerste en de tweede verwerende partij hebben een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

De tussenkomende partijen hebben verzoekschriften tot tussenkomst ingediend. De tussenkomsten zijn toegestaan bij beschikkingen van 11 april 2005 en 6 september 2005. De tussenkomende partijen hebben memories ingediend.

Eerste auditeur Luc Vermeire heeft een verslag opgesteld.

De verzoekende partij heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. De eerste en de tweede verwerende partij, alsook de eerste tussenkomende partij hebben laatste memories ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 18 februari 2010.

Staatsraad Peter Sourbron heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Erika Rentmeesters, die loco advocaat Alain Coppens verschijnt voor de verzoekende partij, advocaat Audrey Baeyens, die loco advocaat Patrick Hofströssler verschijnt voor de eerste en de tweede verwerende partij, advocaat Philippe Godelaine, die loco advocaat Staf Van den Brande verschijnt voor de eerste tussenkomende partij, en advocaat Rik Depovere, die verschijnt voor de tweede tussenkomende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Luc Vermeire heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Op 24 maart 2004 dient de NV Heli-Stee bij de stad Roeselare een aanvraag in tot het verkrijgen van een socio-economische machtiging voor de inplanting van een detailhandel in "consumer electronics", uitgebaat onder de naam Media Markt, in een gebouw gelegen langsheen de Brugsesteenweg 435 - 439 te Roeselare, met een bruto gebouwde oppervlakte van 4.266 m² en een netto handelsoppervlakte van 3.277 m².

In de aanvraag wordt vermeld dat het gaat om een nieuw gebouw en de grondige wijziging van de aard van de handelsactiviteit binnen een gebouw dat reeds werd aangewend voor handelsdoeleinden. De "cover pagina" van de sociaal-economische rechtvaardiging verwijst naar de "uitbreiding en assortimentsverandering van een socio-economische vergunning".

3.2. De site is volgens het gewestplan Roeselare-Tielt, vastgesteld bij koninklijk besluit van 17 december 1979, gelegen in een gebied voor ambachtelijke bedrijven en KMO's en ligt volgens het algemeen plan van aanleg Roeselare, goedgekeurd bij besluit van de Vlaamse regering van 29 april 1991, in een bedrijvengebied voor KMO en dienstverlening.

3.3. Op 10 mei 2004 verleent het college van burgemeester en schepenen van de stad Roeselare aan de NV Heli-Stee een stedenbouwkundige vergunning voor "het bouwen van een commerciële ruimte" te Roeselare, Brugsesteenweg 435 - 437.

3.4. Op 17 juni 2004 brengt het Sociaal-Economisch Comité voor de Distributie (hierna : SECD) een gunstig advies uit over de socio-economische vergunningsaanvraag op voorwaarde dat de netto verkoopoppervlakte beperkt blijft tot 2.400 m², kassa's en front-end inbegrepen. Deze voorwaarde houdt verband met de beoordeling, in het kader van het criterium "ruimtelijke lokalisatie van het handelsapparaat", van het "verband tussen het betrokken verkooppunt en de gemeente van vestiging" enerzijds en van de "relatie met de bestaande handelsuitrusting" in het kader van het criterium "weerslag op de bestaande handel" anderzijds.

Met betrekking tot het eerste criterium overweegt het SECD onder meer :

"De inplanting van deze elektrozaak kan gelet op de ligging in de betrokken handelsconcentratie vanuit distributie-planologisch oogpunt nog aanvaard worden, omdat er ter plaatste een vergelijking van de prijs en de kwaliteit mogelijk is.

Doch op de gevraagde verkoopoppervlakte zou deze handelszaak niet meer in verhouding zijn met de functie en het belang van deze periferische handelszone".

Terzake het criterium "relatie met de bestaande handelsuitrusting" oordeelt het SECD onder meer :

"Volgens de marktstudie zal deze elektrozaak het eerste jaar een marktaandeel verwerven van ongeveer 14,7 %.

Bovendien zal de voorziene omzet van de drie volgende jaren telkens stijgen met 10%, wat voor het derde jaar een marktaandeel van 17,8% inhoudt, wat een grote weerslag zou uitoefenen op de bestaande handel, vooral op de omliggende ketenbedrijven in elektro.

Een beperking van de verkoopoppervlakte zou de weerslag milderen".

3.5. De Provinciale Commissie voor de Distributie van West-Vlaanderen brengt op 29 juni 2004 een gemengd advies uit. De vertegenwoordiger van de werknemers en de vertegenwoordiger van de geïntegreerde handel stellen "niets tegen deze inplanting (te hebben)" en geven een gunstig advies. De twee vertegenwoordigers van de middenstand geven een ongunstig advies. De eerste bemerkt daarbij dat "er een overdreven aanbod van dergelijke handelszaken is langs de Brugsesteenweg te Roeselare" en dat "het (...) tevens een volledige verstoring (is) van het kernversterkend beleid".

3.6. Bij besluit van 26 juli 2004 weigert het college van burgemeester en schepenen van de stad Roeselare de gevraagde socio-economische machtiging. Voor de weigering worden onder meer de volgende motieven opgegeven :

"Gelet op de concrete toetsing van de feiten wat betreft het aangeboden assortiment goederen waarvoor huidige aanvraag ingediend werd, namelijk het detailhandelsapparaat in de branche (huishoud)elektro, TV-Video en Hifi-Multimedia :

Actueel bieden reeds vijf handelszaken een dergelijk quasi-identiek gamma produkten aan. Hun gezamenlijke netto-verkoopsooppervlakte overstijgt 3000 m² waarbij telkenmale hetzelfde doelpubliek wordt geviseerd.

Gegevens van het socio-economisch comité geven bovendien aan dat de absolute cijfers van het aantal kleinhandelszaken met een zekere voorzichtigheid dienen te worden geïnterpreteerd wegens een grote kans op een onderschatting van het werkelijk aantal verkooppunten.

Drie handelszaken bevinden zich in de heel onmiddellijke omgeving, respectievelijk op 160, 200 en 650 meter van de inplanting van de huidige aanvraag en de overige handelszaken zijn op een straal van nog geen twee kilometer gesitueerd (cfr. plan als bijlage en integraal deel uitmakend van deze beslissing).

Los van het feit of het nu om shopping- of speciality-goederen gaat, blijkt uit voorgaande toetsing een verregaande mate van saturatie wat betreft dit soort van goederen voor het stedelijk gebied van Roeselare en omgeving.

Het voorgaande besluit het college om voorgaande aanvraag negatief te beoordelen".

3.7. Met een aangetekend verzonden brief van 20 augustus 2004 stelt de BVBA Delta Data, die eerder de marktstudie bij de vergunningsaanvraag opstelde, in naam en voor rekening van de NV Heli-Stee beroep in tegen voormelde weigeringsbeslissing van 26 juli 2004. Zij vraagt de initieel gevraagde oppervlakte toe te staan aangezien de voorwaarden die in het gunstig advies van het SECD werden opgelegd voor de uitbater van de handelsvestiging in kwestie niet haalbaar zijn. Tevens verzoekt zij om gehoord te worden door de Nationale Commissie voor de Distributie.

3.8. Op 13 september 2004 vindt een hoorzitting plaats voor de Nationale Commissie voor de Distributie. Op dezelfde dag brengt de Nationale Commissie een gemengd advies uit.

3.9. Op 4 oktober 2004 neemt het Interministerieel Comité voor de Distributie de thans bestreden beslissing waarbij het beroep van de NV Heli-Stee ontvankelijk en gegrond wordt verklaard en de gevraagde socio-economische machtiging voor de inplanting van een elektrozaak binnen een gebouw met een bruto gebouwde oppervlakte van 4.266 m², waarvan 3.277 m² netto handelsoppervlakte, kassa's en uitgang inbegrepen, langs de Brugsesteenweg 435 - 439 te Roeselare, wordt verleend.

De bestreden beslissing is als volgt gemotiveerd :

"CRITERIUM I : RUIMTELIJKE LOKALISATIE VAN HET HANDELSAPPARAAT

a) Verband tussen het betrokken verkooppunt en de gemeente van vestiging

Overwegende dat de voorliggende aanvraag de inplanting van een elektrozaak betreft in een gebouw gelegen langsheen de Brugsesteenweg in Roeselare, met een bruto gebouwde grondoppervlakte van 4.226 m² en met een nettoverkoopoppervlakte van 3.277 m²;

Overwegende dat het gebouw sedert 23 november 1998 vergund was voor een gevarieerd niet-voedingsassortiment op een nettohandelsoppervlakte van 1.523 m² in een gebouw met een bruto gebouwde oppervlakte van 2.642 m²;

Overwegende dat het gebouw in kwestie ondertussen ongeveer vier jaar leegstaat. Dat het gebouw in kwestie zal afgebroken worden en dat een groter en nieuw gebouw in de plaats komt;

Overwegende dat Roeselare in 2004 ongeveer 55.270 inwoners telt en uitgegroeid is tot een regionaal centrum dat beschikt over een goed gestructureerd handelsapparaat, dat een belangrijke aantrekkingskracht uitoefent op de omliggende gemeenten;

Overwegende dat het handelscentrum van Roeselare zich rond de Grote Markt situeert, met de Oost- en de Noordstraat als de belangrijkste winkelstraten. In het verlengde van voornoemde straten bevinden zich de periferische handelsconcentraties namelijk de Ardooi- en de Brugsesteenweg. In het centrum bevinden zich de meer gespecialiseerde verkooppunten (boetieken), terwijl in de periferie de grotere verkoopoppervlakten gelegen zijn;

Overwegende dat het verkooppunt gelegen is langs de Brugsesteenweg te Roeselare op 2,5 km van het centrum. Langs deze verbindingsweg Roeselare-Torhout, heeft zich de laatste jaren een belangrijke periferische handelsontwikkeling voorgedaan, waaronder ook elektrozaken. De site is er goed zichtbaar en vlot bereikbaar, vooral met de wagen. Het ligt in een KMO-zone, met een Algemeen plan van Aanleg, zijnde een bedrijfengebied voor Kmo en Dienstverlening, waar ondermeer groothandelszaken en winkels toegestaan worden. Ter plaatse zal het gebouw volledig afgebroken worden en vervangen worden door een nieuwbouw, wat de aantrekkingskracht zal verbeteren;

Overwegende dat het College van Burgemeester en Schepenen tot een weigering van de sociaal economische aanvraag besluit in de beslissing van 26 juli 2004;

Overwegende dat het College van Burgemeester en Schepenen in een besluit van 24 juni 1996 en 19 mei 2003 de criteria vastlegde, op basis van een studie van het West-Vlaams Economisch Studiebureau, waaraan een perifere handelsinplanting moet voldoen;

Overwegende dat het West-Vlaams Economisch Studiebureau evenals het stadsbestuur van Roeselare uitgaan van drie criteria, namelijk:

- 1) het moet gaan om grootschalige kleinhandel. Dit zijn handelszaken die omwille van een gebrek aan voldoende werkoppervlakte, parkeernoden en een verkeersaanzuigend effect geen plaats kunnen vinden in de eigenlijke woonkern;
- 2) de vestiging moet een autonoom karakter hebben. Dit zijn winkels die los van andere handelszaken of voorzieningen zoals een gemeentehuis en dergelijke, kunnen ingeplant worden, zonder dat de leefbaarheid ervan in het gedrang komt;
- 3) de handelsvestiging dient auto-gericht te zijn. Dit wil zeggen dat de auto noodzakelijk is voor het vervoer van de aangeboden goederen;

Overwegende dat aan de eerste twee voorwaarden cumulatief moet voldaan zijn.

Overwegende dat het College van Burgemeester en Schepenen in zijn weigeringsbeslissing op datum van 26 juli 2004 evenwel niet overgaat tot de toetsing van deze verschillende criteria;

Overwegende dat het Interministerieel Comité voor de Distributie besluit dat het om grootschalige kleinhandel gaat vermits er verschillende artikelen zoals ondermeer grotere elektrotoestellen (koelkasten, diepvriezers, vaatwasmachines, tv, computers, etc...) worden te koop aangeboden op een grote verkoopruimte met ruime parkeergelegenheid;

Overwegende dat de vestiging van Media Markt geen andere voorzieningen in de buurt nodig heeft en volledig autonoom kan functioneren;

Overwegende dat ook wat sommige assortimenten betreft, de handelsvestiging als autonoom kan beschouwd worden, vermits bepaalde artikelen zoals deze die hierboven werden vermeld, een volumineus karakter hebben;

Overwegende dat de elektrozaak eveneens autogericht is, vermits het vervoer met de wagen voor heel wat van de aangeboden artikelen vereist is;

Overwegende dat vele van de door Media Markt aangeboden artikelen eveneens als speciality-goederen kunnen beschouwd worden, vermits de verbruikers bereid zijn een belangrijke afstand af te leggen en deze goederen een grotere geldwaarde vertegenwoordigen;

Overwegende dat de handelszaak bijgevolg vanuit distributie-planologisch oogpunt op de voorgestelde locatie aanvaard kan worden, vermits zij beantwoordt aan de gestelde criteria van het Collegebesluit van 24 juni 1996 en 19 mei 2003;

Overwegende dat in het sociaal-economisch advies de vergelijking wordt gemaakt op basis van een aantal parameters zoals gevraagde netto-oppervlakte, te voorziene tewerkstelling, de verwachte omzet, de geviseerde attractiezone en de vergelijking van de marktgebieden tussen Hasselt en Roeselare; dat in concreto uit deze vergelijking werd besloten dat de handelsvestiging van Media Markt te Roeselare, wat verkoopoppervlakte betreft, te groot was;

Overwegende dat bij vergelijking van de desbetreffende inwonersaantallen in beide provincies, de aanvrager, hierin bijgetreden door het Interministerieel Comité voor de Distributie, besluit dat de provincie West-Vlaanderen 41% meer inwoners heeft dan de provincie Limburg en bijgevolg deze conclusie weerlegt;

Overwegende dat uit de hierboven aangehaalde overwegingen blijkt dat de opgelegde voorwaarden in het advies van het Sociaal-economisch Comité voor de Distributie van 17 juni 2004 niet langer gerechtvaardigd zijn;

Overwegende dat de inplanting van de betrokken elektrozaak met een nettohandelsoppervlakte van 3.277 m² in een nieuw gebouw met een bruto gebouwde oppervlakte van 4.226 m² bijgevolg aanvaard kan worden;

b) Evenwicht tussen centrum en periferie

Overwegende dat, gelet op de ligging langs de Brugsesteenweg, de uitbreiding van de bruto gebouwde oppervlakte tot 4.266 m² en de uitbreiding van de nettohandelsoppervlakte tot 3.277 m² en de wijziging van het assortiment van een gevarieerd niet-voedingsassortiment naar elektro, hifi en multimedia, een versterking van de aldaar ontstane periferische handelsconcentratie ten nadele van het centrum betekent;

CRITERIUM II : DE VERBRUIKERS

a) Behoeften en koopgewoonten van de betrokken verbruikers

Overwegende dat de aanvrager als directe klantzone Roeselare, met

ongeveer 55.270 inwoners vermeldt. De indirecte klantenzone omvat Ardoorie, Hooglede, Staden, Moorslede en Izegem, met samen zo'n 67.045 inwoners. De zwakke klantenzone gaat tot Pittem, Meulebeke, Lichtervelde, Torhout, Kortemark, Houthulst, Langemark/Poelkapelle, Zonnebeke, Ledegem, Ingelmunster, Lendelede, Harelbeke, Oostrozebeke, Wielsbeke en Tielt, met circa 171.985 inwoners;

Overwegende dat de Media Markt een zeer breed en diep elektro-assortiment aanbiedt met de nadruk op multimedia. Men vindt er elektrische huishoudtoestellen, foto- en filmapparatuur, computers en accessoires, software, radio's en tv's, beeld- en geluidsdragers en telecommunicatie. Deze goederen worden bijna allemaal gestockeerd in de winkel, waarvoor veel oppervlakte vereist is. De toestellen zijn van verschillende gekende merken en worden aangeboden tegen competitieve prijzen zodat een vergelijking van de prijs en de kwaliteit in de winkel mogelijk is;

Overwegende dat in de onmiddellijke omgeving er een viertal elektrozaken gevestigd zijn. Verder bevinden zich in en rond het centrum nog enkele gespecialiseerde handelszaken in ondermeer huishoudtoestellen of in hifi of in multimedia. Deze bieden een beperkter assortiment aan;

Overwegende dat de inplanting van de elektrozaak met een ruim en gevarieerd elektroassortiment onder één dak voor de consument een verruiming van de keuze betekent;

b) Bereikbaarheid van het verkooppunt

Overwegende dat langs de Brugsesteenweg het verkooppunt vlot bereikbaar zal zijn met alle vervoermiddelen. Er zal parkeergelegenheid geboden worden aan 164 wagens;

c) Invloed van de handelsvestiging op het prijsniveau

Overwegende dat de toestellen van verschillende gekende merken zijn en aangeboden worden tegen competitieve prijzen, wat een invloed zal hebben op de prijzen van de aanwezige elektrozaken;

d) Het gevaar voor een monopoliepositie

Overwegende dat op de gevraagde verkoopoppervlakte van 3.277 m² deze elektrozaak ter plaatse over een tamelijk sterke marktpositie zal beschikken;

CRITERIUM III : DE TEWERKSTELLING

a) Vooruitzichten inzake werkgelegenheid

Overwegende dat volgens de aanvrager het verkooppunt werkgelegenheid zal bieden aan 58 voltijdse en 24 deeltijdse loontrekkenden;

b) Kwaliteit van de tewerkstelling

Overwegende dat het personeel onder het Paritair Comité voor de grote kleinhandelszaken ressorteert (nummer 311). De betrokken CAO waarborgt de kwaliteit van de tewerkstelling en bepaalt het weddenniveau;

c) Kwaliteit van de arbeid

Overwegende dat de arbeidsomstandigheden in dit verkooppunt kunnen worden geacht in overeenstemming te zijn met deze welke men gewoonlijk in gelijkaardige verkooppunten terugvindt;

CRITERIUM IV : WEERSLAG OP DE BESTAANDE HANDEL

a) Relatie met de bestaande handelsuitrusting

Overwegende dat de huidige aanvraag de inplanting van een elektrozaak van

de groep Media Markt betreft, in een momenteel leegstaand gebouw, gelegen langs de Brugsesteenweg te Roeselare;

Overwegende dat er nog een viertal elektrozaken gevestigd zijn in de onmiddellijke omgeving van de vestigingsplaats. Ook bevinden zich in en rond het centrum nog enkele gespecialiseerde handelszaken in ondermeer huishoudtoestellen of in hifi of in multimedia. Deze handelszaken bieden eerder een beperkt gamma elektro-artikelen aan;

Overwegende dat volgens de marktstudie deze elektrozaak het eerste jaar een marktaandeel zal verwerven van ongeveer 14,7%. De voorziene omzet zal de drie volgende jaren telkens stijgen met 10%, wat voor het derde jaar een marktaandeel van 17,8% inhoudt, wat een zekere weerslag zal uitoefenen op de bestaande handel, vooral op de omliggende ketenbedrijven in elektro;

b) Evenwicht tussen centrum en periferie

Overwegende dat, gelet op de ligging langs de Brugsesteenweg, de uitbreiding van de bruto gebouwde oppervlakte tot 4.266 m² en de uitbreiding van de nettohandelsoppervlakte tot 3.277 m² en de wijziging van het assortiment van een gevarieerd niet-voedingsassortiment naar elektro, hifi en multimedia, een versterking van de aldaar ontstane periferische handelsconcentratie ten nadele van het centrum betekent".

IV. Tussenkomst

4. In haar verzoekschrift tot tussenkomst verklaart de NV K&L, de tweede tussenkomende partij, dat zij bij notariële akte van 6 juli 2005 eigenaar is geworden van het betrokken handelseigendom dat voorheen eigendom was van de NV Heli-Stee, de eerste tussenkomende partij, en dat zij ook de rechten en verplichtingen verbonden aan de bestreden socio-economische vergunning heeft overgenomen.

5. De NV Heli-Stee betwist niet dat zij niet langer eigenaar is van het betrokken handelseigendom.

De verkoop van het handelseigendom in kwestie met overname door de koper van de rechten en verplichtingen van de bestreden vergunning, en waarbij in de bij het verzoekschrift tot tussenkomst gevoegde verkoopakte is bepaald dat de NV K&L als overnemer de NV Heli-Stee vrijwaart voor alle aanspraken of schadeclaims, van welke aard ook, die Media-Saturn-Holding GmbH, de huurder, of derden zouden kunnen of willen ontfangen aan het al dan niet

verlenen van de socio-economische vergunning, heeft tot gevolg dat de NV Heli-Stee, de eerste tussenkomende partij, niet meer doet blijken van het vereiste belang bij haar tussenkomst. Het verzoek tot tussenkomst van de NV Heli-Stee wordt verworpen.

V. Ontvankelijkheid van het beroep

Exceptie

6. In haar verzoekschrift tot tussenkomst werpt de NV K&L, de tweede tussenkomende partij, op dat het beroep onontvankelijk is omdat de verzoekende partij op 10 mei 2004 een stedenbouwkundige vergunning heeft verleend voor het bouwen van een commerciële ruimte ter plaatste en daarbij uitdrukkelijk heeft geoordeeld dat "de inplanting van dergelijk gebouw (...) helemaal (past) in de ruimtelijke context van de gelijkaardige commerciële gebouwen die in deze zone reeds gevestigd zijn", dat de verzoekende partij er destijds volledig van op de hoogte was dat de nieuwbouw bestemd was voor de vestiging van een Media Markt zoals ten andere duidelijk was aangegeven op de vergunde bouwplannen en de vergunde reclamepylonen, dat het verlenen van de stedenbouwkundige vergunning, met toetsing en verwijzing naar haar beleidsbeslissingen van 24 juni 1996 en 19 mei 2003 aangaande de vestiging van handelszaken in de stadsrand, impliceert dat de verzoekende partij bij de daarop aansluitende vestigingsaanvraag haar appreciatie niet zonder meer radicaal kan wijzigen en haar eerdere beoordeling kan tegenspreken zonder hiervoor valabele en draagkrachtige motieven in te roepen, zodat de verzoekende partij haar recht heeft "verwerkt", minstens geen belang kan doen gelden bij de gevorderde nietigverklaring.

7. In haar memorie van wederantwoord repliceert de verzoekende partij dat de stedenbouwwetgeving en de wetgeving betreffende de handelsvestigingen een verschillende finaliteit hebben en dat de

stedenbouwkundige vergunning geen enkele motivering van economische aard bevat en enkel gesteund is op stedenbouwkundige gronden.

8. De tweede tussenkomende partij stelt in haar memorie dat het feit dat de finaliteit van de wetgeving inzake stedenbouw en de wetgeving inzake handelsvestigingen verschillend is, geen volkomen tegenstrijdige beslissingen kan legitimeren, dat de verzoekende partij naar aanleiding van groot protest van de middenstand haar beleid heeft gewijzigd en de socio-economische vergunning heeft geweigerd op grond van totaal tegenstrijdige motieven en daarin blijft volharden door na de hervorming van die beslissing door het Interministerieel Comité voor de Distributie een annulatieberoep in te dienen.

Beoordeling

9. De wet van 29 juni 1975 betreffende de handelsvestigingen strekt tot de ordening van het distributie-apparaat door een vestigingsaanvraag te beoordelen op grond van een aantal sociaal-economische criteria. De reglementering betreffende de ruimtelijke ordening heeft een eigen doelstelling en de aanvraag tot het verkrijgen van een stedenbouwkundige vergunning wordt beoordeeld aan de hand van de in die reglementering geldende criteria.

Hoewel toegegeven moet worden dat het verkrijgen van een stedenbouwkundige vergunning er op kan wijzen dat ook andere, bij dezelfde overheid ingediende vergunningsaanvragen, een positieve uitkomst zouden kunnen kennen, kan te dezen het enkele feit dat het college van burgemeester en schepenen van de stad Roeselare op 10 mei 2004 aan de NV Heli-Stee een stedenbouwkundige vergunning heeft verleend voor het bouwen van een commerciële ruimte op de site in kwestie, daarbij onder meer overwegende dat "de inplanting van dergelijk gebouw (...) helemaal (past) in de ruimtelijke context van de gelijkaardige commerciële gebouwen die in deze zone reeds gevestigd zijn", niet de gerechtvaardigde verwachting hebben doen ontstaan dat ook de gevraagde socio-economische machtiging zou worden verleend. Evenmin wordt aangenomen

dat de verzoekende partij niet over het in rechte vereiste belang beschikt bij het aanvechten van de socio-economische machtiging die in beroep door het Interministerieel Comité voor de Distributie werd verleend.

De exceptie wordt verworpen.

VI. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Standpunt van de partijen

10. De verzoekende partij roept in een eerste middel de schending in van artikel 12 van de wet van 29 juni 1975 betreffende de handelsvestigingen (hierna : wet van 29 juni 1975).

In het verzoekschrift betoogt de verzoekende partij dat de termijn van 45 dagen na ontvangst van het beroep bepaald in artikel 12 van de wet van 29 juni 1975 om een eindbeslissing te nemen en deze mee te delen aan de aanvrager en de gemeente, een vervaltermijn is en dat de bestreden beslissing onwettig is aangezien de kennisgeving dateert van 2 december 2004, dit is meer dan 100 dagen na het instellen van het beroep. Voorts stelt zij dat uit het overwegend gedeelte van de bestreden beslissing van 4 oktober 2004 niet valt op te maken of het Interministerieel Comité voor de Distributie op die datum inderdaad is bijeengekomen en de bestreden beslissing heeft genomen. Ten slotte moet volgens de verzoekende partij duidelijkheid geschapen worden over de datum van ontvangst van het administratief beroep aangezien blijkt het document "samenvatting dossier" het beroep werd ingediend op 20 augustus 2004 maar dat het pas op 31 augustus 2004 door de verwerende partij in ontvangst werd genomen.

11. De eerste en de tweede verwerende partij antwoorden dat het bestreden besluit duidelijk is afgestempeld op 4 oktober 2004 en dat ook uit de

brieven van de secretaris van het SECD aan de kabinetten van de betrokken ministers blijkt dat de bijeenkomst van het Interministerieel Comité op voormelde datum was voorzien. Voorts stelt zij dat het beroepschrift op 23 augustus 2004 door de minister van Economische Zaken in ontvangst werd genomen en vervolgens binnen de door artikel 12, derde lid, van de wet van 29 juni 1975 voorgeschreven termijn van acht dagen, door de dienst distributie, die het secretariaat van het Interministerieel Comité verzorgt, in ontvangst werd genomen op 31 augustus 2004, zodat de procedure voor het indienen van het beroep zoals voorgeschreven door dat artikel 12 van de wet van 29 juni 1975 correct is verlopen. Ten slotte stellen de verwerende partijen nog dat de termijn van 45 dagen bepaald in artikel 12, laatste lid, van de wet van 29 juni 1975 enkel doelt op de termijn waarover het Interministerieel Comité beschikt om een beslissing te nemen en dat voor het ter kennis brengen van de beslissing daarentegen geen enkele termijn is voorgeschreven.

12. In haar memorie van wederantwoord betoogt de verzoekende partij dat uit het administratief dossier blijkt dat het Interministerieel Comité zich nooit beraden heeft over het beroep en de bestreden beslissing evenmin heeft genomen, dat er geen notulen van de vergadering van 4 oktober 2004 worden voorgelegd zodat aangenomen moet worden dat deze niet bestaan, dat de vergadering van 4 oktober 2004 was samengesteld uit vertegenwoordigers van de betrokken ministers, zijnde niet eens statutaire ambtenaren maar private kabinetsmedewerkers, die de beslissing genomen hebben, dat het Comité niet op ministerieel niveau is bijeen geweest terwijl artikel 12 van de wet van 29 juni 1975 nochtans collectief ministerieel overleg voorschrijft, dat de gevolgde werkwijze een flagrante miskenning inhoudt van voormelde wetsbepaling en van het beginsel dat overheidsbevoegdheden niet voor delegatie in aanmerking komen, dat te dezen zelfs gesproken kan worden van een aanmatiging van functie nu de beslissing genomen is door personen die verstoken zijn van enig gezag betreffende deze functie en dat het secretariaat van het SECD en van het Interministerieel Comité door dezelfde persoon worden waargenomen wat vragen doet rijzen nopens de onpartijdigheid van die organen.

De verzoekende partij benadrukt ten slotte dat de kennisgeving van de bestreden akte meer dan 100 dagen na het instellen van het beroep heeft plaatsgevonden.

13. De tweede tussenkomenende partij stelt dat het eerste deel van het beroepschrift op vrijdag 20 augustus 2004 werd verzonden en een tweede deel op maandag 23 augustus 2004, dat het bericht van ontvangst van het beroep de datum van 25 augustus 2004 draagt en dat de eindbeslissing derhalve binnen de wettelijke termijn is genomen.

14. In haar laatste memorie benadrukt de verzoekende partij dat uit de libellering van artikel 12 van de wet van 29 juni 1975 blijkt dat de zinsnede "binnen de vijfenveertig dagen" zowel slaat op het nemen van de beslissing als op de kennisgeving ervan.

Beoordeling

15. Artikel 12, zevende lid, van de wet van 29 juni 1975 bepaalde ten tijde van de bestreden beslissing :

"Dit Interministerieel Comité neemt in elk geval, zelfs bij ontstentenis van advies van de Nationale Commissie voor de distributie, binnen vijfenveertig dagen na ontvangst van het beroep een beslissing en brengt ze in kennis van de aanvrager en van het college van burgemeester en schepenen. Een afschrift van de beslissing wordt gestuurd aan de secretaris van de Nationale Commissie voor de distributie die de leden van deze commissie hierover inlicht".

De in voormelde bepaling vermelde termijn van 45 dagen slaat enkel op de termijn waarover het Interministerieel Comité beschikt om over het ingestelde beroep uitspraak te doen. Die bepaling vereist niet dat de beroepsbeslissing binnen de gestelde termijn van 45 dagen tevens ter kennis dient gebracht te worden van de aanvrager van de vergunning en het college van burgemeester en schepenen. Het enkele feit dat de bestreden beslissing van 4 oktober 2004 - datum die niet van valsheid wordt beticht - pas op

2 december 2004 aan de verzoekende partij werd meegedeeld, houdt dan ook geen schending in van artikel 12, zevende lid, van de wet van 29 juni 1975. De nieuwe wending die de verzoekende partij aan het middel geeft in de memorie van wederantwoord, had reeds vroeger kunnen worden opgeworpen en is om die reden niet ontvankelijk.

Het eerste middel is ongegrond.

B. Tweede middel

Standpunt van de partijen

16. De verzoekende partij roept in een tweede middel de schending in van artikel 9 van de wet van 29 juni 1975 juncto de artikelen 1 tot 6 van het koninklijk besluit van 8 augustus 1975 tot vaststelling van de criteria waarmede rekening moet worden gehouden bij het onderzoek van de vragen tot handelsvestiging (hierna : koninklijk besluit van 8 augustus 1975).

16.1. In een eerste onderdeel betoogt de verzoekende partij dat het SECD de ingeroepen rechtsregels geschonden heeft, minstens zeer onzorgvuldig tewerk is gegaan, door gunstig advies te verlenen hoewel drie van de vier criteria ongunstig worden beoordeeld, meer bepaald de "ruimtelijke lokalisatie" doordat de gevraagde oppervlakte niet meer in verhouding is met de functie en het belang van de perifere handelszone langsheen de Brugsesteenweg en doordat het evenwicht tussen centrum en periferie wordt geschonden door een versterking van de periferische handelsconcentratie ten nadele van het centrum, het aspect "verbruikers" door te benadrukken dat de gevraagde oppervlakte van 3.277 m² tot gevolg zal hebben dat deze elektrozaak een dominante marktpositie zal innemen en de "weerslag op de bestaande handel" omdat de impact op de onmiddellijke omgeving en de gespecialiseerde handelszaken in en rond het centrum zeer hoog is en alleen een beperking van de verkoopoppervlakte, volgens bepaalde leden zelfs tot maximaal de helft, de weerslag kan milderen en wegens de versterking van de

periferische handelsconcentratie ten nadele van het centrum. Volgens de verzoekende partij is het gunstig advies kennelijk onredelijk aangezien een zorgvuldig handelend bestuur nooit de balans in het voordeel van de nieuwe vestiging zou hebben doen overslaan, rekening houdend met de afweging van de vele nadelen tegenover één enkel voordeel. Door te steunen op een onwettige voorbereidende bestuurshandeling zou de bestreden beslissing eveneens door een onwettigheid zijn aangetast.

16.2. In een tweede onderdeel stelt de verzoekende partij dat ook het advies van de Provinciale Commissie niet voldoet aan de wettelijke voorwaarden omdat de criteria "ruimtelijke lokalisatie", de "tewerkstelling" en de "weerslag op de bestaande handel" niet worden ontmoet alhoewel het advies van deze Commissie luidens artikel 11, § 1, van de wet van 29 juni 1975 rekening houdt met de criteria vermeld in artikel 9 en de verschillende standpunten weergeeft die door de aanwezige leden werden uiteengezet, dat de adviezen van de vertegenwoordiger van de werknemers en van de vertegenwoordiger van de geïntegreerde handel zonder verdere uitleg gunstig zijn met de opmerking dat ze niets tegen de inplanting hebben, terwijl de vertegenwoordiger van de middenstand in haar ongunstig advies enkel stelt dat er een overdreven aanbod is van dergelijke handelszaken langs de Brugsesteenweg en dat het project een volledige verstoring is van het kernversterkend beleid. De bestreden beslissing, die op deze onwettige voorbereidende handeling steunt, zou bijgevolg eveneens onwettig zijn.

17. De eerste en de tweede verwerende partij antwoorden dat het advies van het SECD en van de Provinciale Commissie enkel ten aanzien van de beslissingen van het college van burgemeester en schepenen als voorbereidende rechtshandelingen kunnen worden beschouwd waarvan desgevallend de onwettigheid de wettigheid van de eindbeslissing van het college kan aantasten, maar niet ten aanzien van de beslissing van het Interministerieel Comité, dat artikel 12 van de wet van 29 juni 1975 immers voorziet in een georganiseerd administratief beroep bij het Interministerieel Comité, dat ingevolge zulk beroep de zaak volledig opnieuw wordt beoordeeld op grond van andere adviezen, dat het

Interministerieel Comité in geen enkel opzicht gebonden is door de beslissing van het college van burgemeester en schepenen en dus ook niet door de voorafgaande adviezen die aan het college werden verstrekt, dat de beslissing van het Interministerieel Comité los staat van de beslissing in eerste aanleg en dat de adviezen uitgebracht in eerste aanleg geenszins voorbereidend zijn ten opzichte van de beslissing van het Interministerieel Comité zodat eventuele onwettigheden in deze adviezen zonder gevolg blijven voor de in beroep genomen beslissing.

18. In haar memorie van wederantwoord benadrukt de verzoekende partij dat adviezen voorbereidende handelingen zijn, dat wanneer de wet van 29 juni 1975 bepaalt dat voorafgaandelijk het advies moet worden ingewonnen van het SECD, dit is omdat de wetgever het noodzakelijk acht dat de overheid wordt voorgelicht door deskundigen en dat de overheid dit advies niet kan negeren, dat indien dergelijke adviezen zijn aangetast door onwettigheden de beslissende overheid niet op deskundige wijze werd voorgelicht, dat de onwettigheid van dergelijk advies in aanmerking kan worden genomen om de bestreden bestuursakte te censureren aangezien het advies deel uitmaakt van een complexe rechtshandeling waarvan de bestreden bestuursakte het eindresultaat vormt, dat het onjuist is te stellen dat de adviezen van het SECD en van de Provinciale Commissie enkel dienen ter voorlichting van het college van burgemeester en schepenen, dat het georganiseerd beroep bij het Interministerieel Comité tot gevolg heeft dat het volledige dossier opnieuw wordt beoordeeld, inclusief de voorbereidende handelingen in eerste aanleg, en dat een onwettig advies impliceert dat ook de beroepsinstantie niet correct is voorgelicht en niet op wettige wijze een beslissing kan nemen.

Wat betreft het advies van het SECD herhaalt de verzoekende partij de kennelijk onredelijke strekking ervan, temeer omdat de beoordeling van het criterium van de tewerkstelling louter gesteund is op gegevens die eenzijdig door de aanvrager werden verstrekt. Ten aanzien van het advies van de Provinciale Commissie stelt de verzoekende partij dat het niet beantwoordt aan de vereisten van artikel 11, § 1, tweede lid, van de wet van 29 juni 1975, dat de standpunten van

de diverse leden niet gefundeerd zijn en het vermoeden wettigen dat er geen enkele samenspraak is geweest en dat het blijkt geeft van grote verdeeldheid in de schoot van de commissie.

19.1. De tweede tussenkomenende partij werpt op dat de verzoekende partij geen belang heeft bij het eerste onderdeel van het middel omdat ze bij de beoordeling van de aanvraag zonder enig voorbehoud kennis heeft genomen van het advies van het SECD en dat de bestreden beslissing niet onwettig is omdat een voorbereidend advies onredelijk zou zijn nu de beslissing van het Interministerieel Comité steunt op een eigen onderzoek van alle uitgebrachte adviezen en een eigen evaluatie van alle criteria. Voorts stelt zij dat de wet niet oplegt dat het SECD slechts gunstig mag adviseren wanneer alle criteria, of een meerderheid ervan, gunstig worden beoordeeld en dat het advies werd verleend op discretionaire gronden na afweging van alle gunstige en negatieve elementen en criteria.

19.2. Ook ten aanzien van het tweede onderdeel stelt de tweede tussenkomenende partij de vraag naar het belang van de verzoekende partij nu de voorgehouden onwettigheid van het advies van de Provinciale Commissie de verzoekende partij er niet van heeft weerhouden om een eigen evaluatie en beoordeling van de aanvraag te geven. Voorts stelt zij dat de in artikel 11, § 1, van de wet van 29 juni 1975 vermelde verplichting om in het advies rekening te houden met de criteria vermeld in artikel 9 en de verschillende standpunten weer te geven, niet inhoudt dat alle criteria moeten worden opgesomd en beantwoord nu deze evaluatie reeds voorligt in het advies van het SECD.

20. In haar laatste memorie blijft de verzoekende partij van oordeel dat de ongunstige beoordeling van drie van de vier categorieën redelijkerwijze niet tot het verlenen van de vergunning kon leiden, zodat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is, mede doordat ze gebaseerd is op eenzijdig door de aanvrager verstrekte informatie.

Beoordeling

21. Artikel 9 van de wet van 29 juni 1975, zoals geldend ten tijde van de bestreden beslissing, luidde als volgt :

"Het Sociaal-Economisch Comité onderzoekt het dossier en geeft binnen een termijn van negentig dagen een collegiaal en met redenen omkleed advies. Het advies moet rekening houden met de criteria vastgesteld door de Koning na overleg of op voorstel van de Nationale Commissie voor de distributie.

Het advies kan voorwaarden opleggen en aanbevelingen inhouden.

Binnen de vijf dagen stuurt het Sociaal-Economisch Comité zijn advies en het dossier bepaald in artikel 7 :

- aan het college van burgemeester en schepenen wanneer het advies ongunstig is;
- aan het college van burgemeester en schepenen en aan de bevoegde commissie bedoeld in artikel 5 of in artikel 5bis wanneer het advies gunstig is.

Wanneer binnen de termijn van vijftien negentig dagen het college van burgemeester en schepenen vanwege het Sociaal-Economisch Comité geen advies heeft ontvangen, brengt het onmiddellijk de aanvrager hiervan op de hoogte. Het uitblijven van een advies staat gelijk met een ongunstig advies. De aanvrager kan dan bij het voornoemd comité een nieuwe aanvraag indienen".

Artikel 11, § 1, van dezelfde wet bepaalde :

"Wanneer het advies van het Sociaal-Economisch Comité voor de distributie gunstig is, moet de bevoegde commissie bedoeld in artikel 5 of in artikel 5bis op haar beurt binnen dertig dagen na de kennisgeving een advies uitbrengen.

Dit advies houdt rekening met de criteria vermeld in artikel 9 en geeft de verschillende standpunten weer die door de aanwezige leden werden uiteengezet".

Zowel het advies van het SECD als dat van de Provinciale Commissie voor de Distributie, zijn bedoeld om het college van burgemeester en schepenen voor te lichten en zijn in principe niet bestemd voor het Interministerieel Comité voor de Distributie. Voormelde adviezen zijn dan ook enkel voorbereidend ten opzichte van de eindbeslissing van het college van burgemeester en schepenen.

Tijdens de administratieve beroepsprocedure wordt het inwinnen van advies overgedaan. Luidens artikel 12, zesde lid, van de wet van 29 juni 1975 geeft de Nationale Commissie voor de Distributie een met redenen omkleed advies, dat rekening houdt met de criteria vermeld in artikel 9 van de wet en de verschillende standpunten weergeeft die door de aanwezige leden werden uiteengezet.

De eventuele onwettigheid van het advies van het SECD of van de Provinciale Commissie kan dan ook niet leiden tot de onwettigheid van de bestreden beslissing waarbij in beroep uitspraak wordt gedaan over de aanvraag voor het verkrijgen van een socio-economische machtiging.

Het tweede middel is ongegrond.

C. Derde middel

Standpunt van de partijen

22. In een derde middel roept de verzoekende partij de schending in van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna : motiveringswet).

In het verzoekschrift tot nietigverklaring betoogt de verzoekende partij dat de verwerende partij een socio-economische machtiging heeft verleend voor het oorspronkelijk gevraagde zonder dat zij bij het onderzoek van de criteria van het koninklijk besluit van 8 augustus 1975 motiveert waarom van de adviezen van het SECD, de Provinciale Commissie en de Nationale Commissie en van de in eerste aanleg genomen beslissing wordt afgeweken.

Ten aanzien van de beoordeling van de criteria van het koninklijk besluit van 8 augustus 1975 laat zij het volgende gelden :

"(a)

Wat het eerste criterium betreft, de ruimtelijke lokalisatie van het handelsapparaat, wordt de negatieve beoordeling van het sociaal-economisch comité voor de distributie dd. 17 juni 2004 niet eens ontmoet, laat staan weerlegd.

Verzoekende partij citeert daaruit:

'Doch op de gevraagde verkoopoppervlakte zou deze handelszaak niet meer in verhouding zijn met de functie en het belang van deze periferische handelszone.

Enkele leden van het Comité wijzen erop dat, in het voorliggend dossier een aanvraag wordt gedaan voor 3.277 m² en met een attractiezone van 294.261 inwoners (zone 1+2+3), terwijl de vestiging te Hasselt slechts 2.800 m² bedraagt voor een opgegeven attractiezone van 1.242.217 inwoners. Dit is vier (4) maal groter.

Op basis van de gegevens uit de vorige aanvragen van Media Markt kan oa. een vergelijkende ratio - omzet / inwoner - worden berekend voor een 'gemiddelde' Media Markt vestiging (rechtse kolom van tabel 1)

Op basis van parameters, gevraagde netto-oppervlakte, te voorziene tewerkstelling, te verwachte omzet en de geviseerde attractiezone dient men te besluiten dat de omzet / inwoner tot vier (4) maal boven de norm van 'gemiddelde' Media Markt ligt. (zie drie onderste regels van tabel 1)

Om deze argumentatie te weerleggen en te beslissen dat de voorwaarde in het advies van het sociaal-economisch comité voor de distributie dd. 17 juni 2004 niet langer gerechtvaardigd is, stelt verwerende partij alleen dat de provincie West-Vlaanderen 41 procent meer inwoners heeft dan de provincie Limburg. Dergelijke overweging is niet alleen uiterst eenzijdig en onvolledig, ze getuigt ook van een complete miskennen van de feitelijke situatie. In werkelijkheid telt de provincie Limburg maar één regionaal handelscentrum, m.n. Hasselt. In West-Vlaanderen zijn er Kortrijk, Brugge, Ieper, Oostende én Roeselare. Het gewoon naast mekaar plaatsen van de inwonersaantallen getuigt dan ook van zeer grote kortzichtigheid, minstens een eenzijdige benadering. Ook wordt niet geantwoord waarom de netto verkoopsoppervlakte van 3.277 m² kan aanvaard worden ofschoon de attractiezone van Hasselt vier keer zo groot is voor een oppervlakte van 2.800 m². Verwerende partij motiveert derhalve niet op afdoende wijze waarom zij van de voorwaarde, gekoppeld aan het collegiaal gunstig advies van het sociaal-economisch comité voor de distributie dd. 17 juni 2004 afwijkt.

Wat het weigeringsbesluit van het schepencollege van verzoekende partij dd. 26 juli 2004 betreft, volledig ten onrechte stelt verwerende partij dat het gemeentebestuur voorbijgaat aan de toetsing van de elementen grootschalige kleinhandel, autonoom karakter en autogerichtheid. Dit blijkt niet uit voormeld besluit dat overigens een concrete en individuele beoordeling inhoudt. Verzoekende partij had in haar beslissing duidelijk gesteld dat in geval van overlapping en saturatie, quod certe in casu, een ontradend beleid moet gevoerd worden teneinde oververzadiging te vermijden. Stellen dat de aanvraag betrekking heeft op grootschalige kleinhandel, dat zij volledig autonoom kan functioneren en dat zij eveneens autogericht is, om ze dan volledig onvoorwaardelijk toe te staan, getuigt niet alleen van een eenzijdige

beoordeling, maar weerlegt ook de motivering van verzoekende partij niet; minstens niet op afdoende wijze.

Verwerende partij vult het begrip 'grootschalige kleinhandel' daarbij verkeerd in. Op p. 3 van de bestreden akte stelt zij dat de aanvraag daaraan voldoet 'vermits er verschillende artikelen zoals ondermeer grotere elektrotoestellen (koelkasten, diepvriezers, vaatwasmachines, tv, computers, etc...) worden te koop aangeboden. Welnu, de verkoop van dergelijke artikelen is niet doorslaggevend om van een grootschalige kleinhandel te kunnen spreken. Ook in een winkel in het stadscentrum kunnen dergelijke producten verhandeld worden.

(b)

Inzake het tweede criterium, het facet 'verbruiker', wordt het gevaar voor een monopoliepositie erkend. Daar waar het sociaal-economisch comité voor de distributie spreekt van 'dominante marktpositie', wordt in de bestreden akte gesteld dat 'op de gevraagde verkoopoppervlakte van 3.277 m² deze elektrozaak ter plaatse over een tamelijk sterke marktpositie zal beschikken'.

Het nuanceverschil, tamelijk sterke marktpositie i.p.v. dominante marktpositie, wordt nergens gemotiveerd. Nog erger is dat niet wordt gemotiveerd waarom desondanks een verkoopoppervlakte van 3.277 m² aanvaardbaar is. Voor verzoekende partij is een dergelijke leemte in de motivering gewoon niet te begrijpen en onaanvaardbaar. Een meer omstandige motivering was nochtans nodig nu verzoekende partij in het collegebesluit dd. 26 juli 2004 duidelijk had aangegeven dat er zich in de heel onmiddellijke omgeving reeds drie handelszaken bevonden en twee andere op een straal van nog geen 2 km.

Verzoekende partij vestigt de aandacht van de Raad nog eens op de toelichting van het facet 'verbruiker' in art. 3 K.B. 8 augustus 1975: '(...) d) de zorg om de uitoefening van een monopolie in de streek te vermijden'.

In de bestreden bestuursakte wordt deze zorg gewoon van de tafel geveegd.

(c)

Wat het derde criterium, de tewerkstelling, betreft, laat verzoekende partij gelden dat de toename van tewerkstelling relatief is gezien het gevaar van verlies van arbeidsplaatsen in de andere vestigingen.

(d)

Wat het vierde criterium betreft, de weerslag op de bestaande handel, dient opnieuw de toelichting in art. 5 van het K.B. 8 augustus 1975 tot vaststelling van de criteria waarmede rekening moet worden gehouden bij het onderzoek van de vragen tot handelsvestiging, onder ogen te worden genomen:

'Wat betreft de weerslag op de bestaande handel moet worden onderzocht:

a) of de nieuwe handelsvestiging de leefbaarheid der bestaande handelsuitrustingen niet in gevaar brengt voor zover deze kwalitatief en kwantitatief voldoening schenken; b) of de nieuwe handelsvestiging, wanneer ze in de periferie is voorzien, door haar omvang, haar functie en haar localisatie, een evenwicht met de bestaande handelsuitrustingen bevordert; c) of de nieuwe handelsvestiging wanneer ze in een stads- of gemeentekern is voorzien de modernisering, de concentratie en de specialisatie van het bestaande handelscentrum of de bestaande handelscentra bevordert'.

Zowel het sociaal-economisch comité voor de distributie als het schepencollege van verzoekende partij hebben zeer duidelijk gesteld en aangetoond dat de nieuwe handelsvestiging de bestaande winkels en centra in gevaar zal brengen. Volgens het sociaal-economisch comité kan alleen een beperking van de verkoopoppervlakte de weerslag mildereren. Ook in de bestreden akte wordt m.b.t. de overwegingen over het eerste criterium toegegeven dat de nieuwe Media Markt 'een versterking van de aldaar ontstane periferische handelsconcentratie ten nadele van het centrum betekent' (...).

Meer specifiek over de het vierde criterium wordt dit door verwerende partij nog eens letterlijk herhaald (...).

Deze vaststellingen zijn overduidelijk in strijd met de vooropgestelde doelstellingen, die in art. 5 voorkomen: de leefbaarheid van de bestaande handelsuitrustingen niet in gevaar brengen, het evenwicht met de bestaande handelsuitrustingen bevorderen. Verwerende partij geeft zelf toe dat het bestaande evenwicht met de bestaande handelszaken nog verder wordt scheef getrokken. Minstens motiveert zij niet waarom dat niet het geval is".

Voorts zet de verzoekende partij uiteen dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd, dat de verwerende partij heeft nagelaten omstandig te motiveren waarom de netto verkoopsoppervlakte niet wordt beperkt hoewel wordt gesteld dat de nieuwe vestiging "een versterking van de aldaar ontstane periferische handelsconcentratie ten nadele van het centrum betekent", dat een loutere vergelijking van de inwonersaantallen van de provincies West-Vlaanderen en Limburg niet pertinent is en dat de bestreden beslissing die afwijkt van de adviezen van het SECD en de Provinciale Commissie, van de beslissing van het schepencollege en van het verdeeld advies van de Nationale Commissie, niet berust op afdoende motieven.

23. De eerste en de tweede verwerende partij antwoorden dat de wet van 29 juni 1975 nergens bepaalt dat het Interministerieel Comité zijn beslissing moet steunen op de criteria van het koninklijk besluit van 8 augustus 1975, dat de wetgever heeft gewild dat het Interministerieel Comité een veel grotere beoordelingsvrijheid heeft dan het SECD, dat het koninklijk besluit van 8 augustus 1975 niet van toepassing is op de beslissingen van het Interministerieel Comité, dat de wet van 29 juni 1975 niet vereist dat alle criteria gunstig zijn maar dat het volstaat dat de balans van positieve en negatieve elementen ten voordele van het ontwerp uitvalt, dat het Interministerieel Comité de positieve en de negatieve

elementen tegen elkaar afweegt en op grond daarvan binnen zijn beoordelingsvrijheid een beslissing neemt, dat het Interministerieel Comité in het kader van de beoordeling van een administratief beroep geenszins rekening hoeft te houden met het advies van het SECD, van de Provinciale Commissie of met de weigeringsbeslissing van het schepencollege en dus ook niet moet motiveren waarom zij daaraan voorbijgaat en dat het Interministerieel Comité heeft voldaan aan de verplichtingen die voortvloeien uit de motiveringswet.

Specifiek met betrekking tot elk criterium van het koninklijk besluit van 8 augustus 1975 stellen de verwerende partijen het volgende.

Wat betreft de kritiek, in het kader van de beoordeling van de ruimtelijke lokalisatie, dat niet afdoende gemotiveerd wordt waarom wordt afgeweken van de voorwaarde van het gunstig advies van het SECD, wordt vooreerst herhaald dat het Interministerieel Comité niet hoefde te motiveren waarom zij daarvan afwijkt, dat de kritiek van de verzoekende partij op de overweging terzake dat West-Vlaanderen 41 % meer inwoners telt dan Limburg onjuist is, dat het Interministerieel Comité terecht heeft vastgesteld dat het college van burgemeester en schepenen weliswaar de eerder door haar op 24 juni 1996 en 19 mei 2003 vastgelegde beleidscriteria met betrekking tot de vestiging van handelsvestigingen in de periferie heeft aangehaald, maar vervolgens niet is overgegaan tot een toetsing van de criteria grootschalige kleinhandel en vestigingen met een autonoom karakter en het criterium handelszaken die autogericht zijn, dat de verzoekende partij eraan voorbijgaat dat het Interministerieel Comité niet moet motiveren waarom zij afwijkt van de beslissing van het college van burgemeester en schepenen en voorts dat zij de aanvraag niet enkel heeft beoordeeld op grond van de overweging dat het gaat om een grootschalige kleinhandel, dat zij daarnaast ook andere elementen in overweging heeft genomen en tegen elkaar heeft afgewogen en dat het Interministerieel Comité niet gebonden is door de criteria die het college van burgemeester en schepenen zichzelf heeft opgelegd en de ermee verband houdende begripsomschrijvingen.

Met betrekking tot de beoordeling van het criterium verbruikers stellen de verwerende partijen dat de verzoekende partij er ten onrechte van uitgaat dat het Interministerieel Comité in haar beslissing rekening moet houden met het advies van het SECD en met de weigeringsbeslissing van het college van burgemeester en schepenen en dat het Interministerieel Comité evenmin voorbij is gegaan aan de in artikel 3 van het koninklijk besluit van 8 augustus 1975 vermelde zorg om de uitoefening van een monopoliepositie in de streek te vermijden, nu in de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat de elektrozaak ter plaatste over een "tamelijk sterke marktpositie" zal beschikken zodat er geen sprake is van een monopoliepositie welke elke concurrentie uitsluit.

Wat betreft het criterium tewerkstelling antwoorden de verwerende partijen dat de verzoekende partij niet aantoont waarom en in welke mate de nieuwe vestiging ertoe zal leiden dat andere handelszaken personeel zouden moeten ontslaan noch dat de creatie van 58 nieuwe jobs geneutraliseerd zal worden door verlies van banen in andere vestigingen in de omgeving.

Op de kritiek, geformuleerd in het kader van het criterium weerslag op de bestaande handel, herhalen de verwerende partijen vooreerst dat het Interministerieel Comité geen rekening moest houden met de overwegingen van de in eerste aanleg genomen beslissing. Voorts betogen zij dat de vaststelling van het Interministerieel Comité dat de aanvraag een versterking van de aldaar ontstane periferische handelsconcentratie zou betekenen ten nadele van het centrum, inderdaad een gedeeltelijk negatieve beoordeling inhoudt van het betrokken criterium, maar zulks niet betekent dat de aanvraag had moeten worden geweigerd aangezien de gunstige en de negatieve elementen tegen elkaar werden afgewogen.

24. In haar memorie van wederantwoord benadrukt de verzoekende partij dat de voorwaarden in het advies van het SECD afdwingbaar zijn en dat de beslissende overheid deze in haar socio-economische vergunning moet opnemen en er niet kan van afwijken omdat anders de ganse ratio legis van de regelgeving, inzonderheid het negatief bindend karakter van het advies verloren gaat, en dat,

wanneer de aanvrager beroep instelt, de beroepsinstantie uiteraard ook gebonden is door het sociaal-economisch advies. Voorts betoogt zij dat, aangezien de wet een beroepsmogelijkheid voorziet tegen de beslissingen bedoeld in artikel 11, §§ 3 en 4, en tegen de ontstentenis van beslissing bedoeld in artikel 11, § 5, maar niet tegen de weigeringsbeslissing bedoeld in artikel 10, het contradictorisch is dat een ongunstig advies van het SECD tot gevolg heeft dat geen beroep mogelijk is bij het Interministerieel Comité en dus leidt tot een definitieve weigering, terwijl een beslissing van het college na gunstig advies met een voorwaarde daarentegen wel voor beroep vatbaar is en het Interministerieel Comité in dat laatste geval haar beleidsvrijheid volledig zou herwinnen en niet meer gebonden zou zijn door die voorwaarde, dat, zelfs indien artikel 9 juncto artikel 12 van de wet van 29 juni 1975 dergelijke draagwijdte niet zouden hebben, het Interministerieel Comité formeel had moeten motiveren waarom wordt afgeweken van de initieel opgelegde voorwaarde, dat de bestreden beslissing geen dergelijke motivering bevat, dat weliswaar bij het criterium "ruimtelijke lokalisatie" wordt gesteld dat "uit de hierboven aangehaalde overwegingen" blijkt dat de opgelegde voorwaarden in het advies van het SECD niet langer gerechtvaardigd zijn, maar zodoende wordt voorbijgegaan aan de vaststelling dat de beperking van de oppervlakte wordt opgelegd teneinde de weerslag op de bestaande handel te milderen en aanvaardbaar te maken, dat het Interministerieel Comité die voorwaarde dan ook verkeerd heeft begrepen en overigens zelf bij het criterium "weerslag op de bestaande handel" heeft gesteld dat de nieuwe handelsvestiging een versterking van de aldaar ontstane periferische handelsconcentratie zal betekenen ten nadele van het centrum.

25. De tweede tussenkomende partij stelt dat zowel de in eerste aanleg genomen beslissing van de verzoekende partij als de thans bestreden beroepsbeslissing van het Interministerieel Comité het resultaat zijn van een afweging van de verschillende belangen en waarden zoals opgelegd door het koninklijk besluit van 8 augustus 1975 en dat iedere beslissing het gewicht reflecteert dat aan deze belangen en waarden wordt toegekend hetgeen de uiteindelijke uitoefening is van een discretionaire bevoegdheid en een politieke

keuze impliceert, dat de beslissing om de voorwaarde van de verminderde oppervlakte niet te behouden afdoende werd gemotiveerd door een correctie van de gehanteerde parameters en de vergelijkende gegevens van Hasselt en Roeselare, dat het feitelijk onjuist is te stellen dat de attractiezone van Hasselt vier maal groter is dan deze van Roeselare, dat het Interministerieel Comité terecht heeft vastgesteld dat het college van burgemeester en schepenen in haar weigeringsbeslissing van 26 juli 2004 de aanvraag niet concreet heeft getoetst aan de criteria grootschalige kleinhandel, autonoom karakter en autogerichtheid die het college in haar besluiten van 24 juni 1996 en 19 mei 2003 zelf heeft vastgelegd voor de inplanting van een perifere handelsvestiging, dat een dominante marktpositie weliswaar een sterke marktpositie is maar daarom nog geen monopoliepositie, dat de overweging dat de vestiging een versterking zal betekenen van de aldaar ontstane periferische handelsconcentratie de logica zelf is maar dat dit nog niet automatisch betekent dat de vestiging daarmee in strijd zou zijn met de doelstellingen vervat in artikel 5 van het koninklijk besluit van 8 augustus 1975 nu de reeds gevestigde handelszaken mee zullen profiteren.

26. In haar memorie stelt de tweede tussenkomende partij nog dat nergens in de wet is bepaald dat het Interministerieel Comité gebonden is door de criteria vastgesteld door het koninklijk besluit van 8 augustus 1975, dat de bestreden beslissing op uitvoerige wijze inhoudelijk en formeel gemotiveerd is, dat de verzoekende partij ten onrechte beweert dat de bestreden beslissing niet zou motiveren waarom de oppervlaktebeperking van het SECD niet werd overgenomen, dat een negatieve beoordeling van welbepaalde criteria immers niet tot een negatieve beslissing moet leiden, dat het Interministerieel Comité de negatieve en positieve elementen tegen elkaar afweegt en op basis daarvan een beslissing neemt met uitoefening van haar beoordelingsvrijheid.

Beoordeling

27. Luidens artikel 2 van de motiveringswet moeten alle bestuurshandelingen met individuele strekking uitdrukkelijk worden gemotiveerd

en luidens artikel 3 van die wet moet de motivering de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en moet de motivering afdoende zijn. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de motiveringswet, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

De motiveringsplicht reikt niet zover dat de administratieve overheid gehouden is te antwoorden op elk van de aangevoerde argumenten. Het volstaat dat uit de motivering impliciet of expliciet blijkt dat deze argumenten in de besluitvorming werden betrokken en dat hieruit minstens impliciet kan worden afgeleid waarom de argumenten in het algemeen niet worden aanvaard.

Gelet op de devolutieve werking van het administratief beroep moet het Interministerieel Comité niet antwoorden op de argumenten van de Provinciale Commissie voor de Distributie die advies heeft uitgebracht tijdens de aan het beroep voorafgaande procedure. Het Interministerieel Comité is evenmin gebonden door de beoordeling van het SECD en de eventueel door het SECD opgelegde voorwaarden. Hetzelfde geldt ten slotte ten aanzien van de beslissing van het college van burgemeester en schepenen en de erin vervatte motieven.

Daarentegen moet uit de beslissing van het Interministerieel Comité, desnoods impliciet, kunnen worden afgeleid dat het advies van de Nationale Commissie voor de Distributie bij de besluitvorming werd betrokken en waarom dit advies desgevallend niet wordt gevolgd.

Te dezen blijkt uit de bestreden beslissing dat het Interministerieel Comité van de elf onderzochte elementen, slechts het "evenwicht tussen centrum en periferie" negatief heeft beoordeeld omdat de aanvraag, gelet op de ligging langs de Brugsesteenweg, de uitbreiding van de bruto gebouwde oppervlakte tot 4.266 m² en de uitbreiding van de netto handelsoppervlakte tot 3.277 m² en de wijziging van het assortiment van een gevarieerd niet-voedingsassortiment naar elektro, hifi en multimedia, een versterking betekent van de aldaar ontstane periferische handelsconcentratie ten nadele van het centrum.

In het kader van het eerste criterium betreffende de "ruimtelijke lokalisatie" wordt het verband tussen het verkooppunt en de gemeente van vestiging positief beoordeeld. Er wordt in de bestreden beslissing vooreerst vastgesteld dat Roeselare een regionaal centrum is dat beschikt over een goed gestructureerd handelsapparaat dat een belangrijke aantrekkingskracht uitoefent op de omliggende gemeenten, met in het centrum de meer gespecialiseerde verkooppunten (boetieks) en in de periferie onder meer langs de Brugsesteenweg de grotere verkoopoppervlakten waaronder elektrozaken, dat deze site goed zichtbaar en vlot bereikbaar is, vooral met de wagen, en ligt in een KMO-gebied waar onder meer groothandelszaken en winkels toegestaan worden, alsook dat het gaat om een leegstaand gebouw dat zal worden vervangen door een groter en nieuw gebouw, wat de aantrekkingskracht zal verbeteren. Voorts wordt verwezen naar de criteria betreffende perifere handelsinplantingen die het college van burgemeester en schepenen in haar besluiten van 24 juni 1996 en 19 mei 2003 heeft vastgelegd. Vervolgens wordt vastgesteld dat het van het college van burgemeester en schepenen zelf niet is overgegaan tot de toetsing aan deze criteria en dat de handelszaak vanuit distributie-planologisch oogpunt op de voorgestelde

locatie kan worden aanvaard omdat zij beantwoordt aan de in de collegebesluiten van 24 juni 1996 en 19 mei 2003 gestelde criteria : het gaat om grootschalige kleinhandel vermits verschillende artikelen zoals onder meer grotere elektrotoestellen zoals koelkasten, diepvriezers, vaatwasmachines, tv, computers te koop worden aangeboden op een grote verkoopruimte met ruime parkeergelegenheid, de vestiging van Media Markt heeft geen andere voorzieningen in de buurt nodig en kan volledig autonoom functioneren en kan ook wat sommige assortimenten betreft als autonoom worden beschouwd omdat bepaalde artikelen zoals de eerder vermelde een volumineus karakter hebben, de elektrozaak is eveneens autogericht aangezien vervoer met de wagen voor heel wat van de aangeboden artikelen vereist is. In dit verband wordt nog vermeld dat vele van de aangeboden artikelen eveneens als speciality-goederen kunnen worden beschouwd aangezien verbruikers bereid zijn een belangrijke afstand af te leggen en deze goederen een grotere geldwaarde vertegenwoordigen. De conclusie van het SECD dat uit een vergelijking op basis van een aantal parameters zoals de gevraagde netto oppervlakte, de voorziene tewerkstelling, de verwachte omzet, de geviseerde attractiezone en de vergelijking van de marktgebieden tussen Hasselt en Roeselare blijkt dat de handelsvestiging te Roeselare wat de verkoopsoppervlakte betreft te groot is, wordt volgens de bestreden beslissing weerlegd door het bijgetreden standpunt van de aanvrager dat, bij vergelijking van de inwonersaantallen in beide provincies, de provincie West-Vlaanderen 41 % meer inwoners heeft dan de provincie Limburg. Uit de aangehaalde overwegingen concludeert het Interministerieel Comité dat de in het advies van het SECD opgelegde voorwaarden, niet langer gerechtvaardigd zijn.

De verzoekende partij betwist de opgegeven motivering wat betreft de vergelijking tussen de marktgebieden van Hasselt en Roeselare en het beweerd niet-toetsen van de aanvraag aan de algemene beoordelingscriteria die ze zelf heeft vastgesteld.

Met betrekking tot de eerstgenoemde kritiek wordt vastgesteld dat het Interministerieel Comité zijn beslissing om de netto verkoopsoppervlakte

niet te beperken uitdrukkelijk heeft gemotiveerd en dat die motivering niet enkel gestoeld is op de vergelijking van de marktgebieden van Hasselt en Roeselare maar ook op het oordeel dat het een grootschalige kleinhandel betreft die verschillende artikelen aanbiedt op een grote verkoopruimte waarbij de aangeboden producten bijna allemaal worden gestockeerd in de winkel zodat een vergelijking van de prijs en de kwaliteit in de winkel mogelijk wordt en zodoende de keuze voor de consument wordt verruimd.

Voorts wordt vastgesteld dat de verzoekende partij in haar weigeringsbesluit van 26 juli 2004 niet is overgegaan tot een toetsing van de aanvraag aan de criteria voor een perifere handelsinplanting zoals opgenomen in haar eerdere besluiten van 24 juni 1996 en 19 mei 2003. Op grond van de in het besluit van 26 juli 2004 gegeven motivering werd de aanvraag van de eerste tussenkomende partij geweigerd wegens de verregaande mate van saturatie wat betreft het aangeboden soort goederen in het stedelijk gebied van Roeselare en omgeving, meer in het bijzonder de aanwezigheid van vijf handelszaken met een quasi-identiek gamma met een totale netto verkoopsoppervlakte van meer dan 3.000 m², waarvan drie in de onmiddellijke omgeving en twee binnen een straal van nog geen twee kilometer. In de mate dat de verzoekende partij aanvoert dat het Interministerieel Comité voorbij is gegaan aan de stedelijke beleidslijn met betrekking tot perifere handelsvestigingen, wordt tot de ongegrondheid van die kritiek besloten omdat het Interministerieel Comité geenszins gebonden is door bedoelde beleidslijn. Voorts toont de verzoekende partij niet aan dat het gemotiveerd standpunt van het Interministerieel Comité dat het te dezen gaat om een grootschalige kleinhandel die volledig autonoom kan functioneren en autogericht is, onjuist of kennelijk onredelijk is. Wat betreft de mate van saturatie van de markt voor de betrokken goederen, wordt vastgesteld dat het Interministerieel Comité bij de beoordeling van het tweede criterium "verbruikers", heeft overwogen dat "de Media Markt een zeer breed en diep elektro-assortiment aanbiedt met de nadruk op multimedia", dat "men (...) er elektrische huishoudtoestellen, foto- en filmapparatuur, computers en accessoires, software, radio's en tv's, beeld- en geluidsdragers en telecommunicatie (vindt)", dat

"deze goederen (...) bijna allemaal gestockeerd (worden) in de winkel, waarvoor veel oppervlakte vereist is", dat "de toestellen (...) van verschillende gekende merken (zijn) en worden aangeboden tegen competitieve prijzen zodat een vergelijking van de prijs en de kwaliteit in de winkel mogelijk is", dat "in de onmiddellijke omgeving er een viertal elektrozaken gevestigd zijn", dat "verder (...) zich in en rond het centrum nog enkele gespecialiseerde handelszaken in ondermeer huishoudtoestellen of in hifi of in multimedia (bevinden)", dat "deze (...) een beperkter assortiment aan(bieden)", om te concluderen dat "de inplanting van de elektrozaak met een ruim en gevarieerd elektro-assortiment onder één dak voor de consument een verruiming van de keuze betekent". Bij het vierde criterium "weerslag op de bestaande handel" overweegt het Interministerieel Comité onder meer "dat er nog een viertal elektrozaken gevestigd zijn in de onmiddellijke omgeving van de vestigingsplaats", dat "zich in en rond het centrum nog enkele gespecialiseerde handelszaken in ondermeer huishoudtoestellen of in hifi of in multimedia (bevinden)" en dat "deze handelszaken (...) eerder een beperkt gamma elektro-artikelen aan(bieden)". De verzoekende partij toont niet concreet aan waarom de vermelde motieven, die impliciet doch zeker inhouden dat geen oververzadiging wordt aangenomen, onjuist of kennelijk onredelijk zijn.

In het kader van de beoordeling van het tweede criterium "verbruikers", toont de verzoekende partij niet aan dat er sprake is van een monopoliepositie, hetgeen veronderstelt dat er geen andere aanbieders zijn terwijl het tegendeel blijkt uit de aanvraag en haar eigen weigeringsbeslissing, noch waarom die marktpositie, met volgens de aanvraag en het Interministerieel Comité een marktaandeel van 14,7 % het eerste jaar en 17,8 % het derde jaar, van die aard is dat het gevaar voor het verdwijnen van andere handelszaken dermate groot is dat het betrokken element onmogelijk op een genuanceerde manier kon worden beoordeeld. Met de loutere verwijzing naar de aanwezigheid van andere elektrozaken in de omgeving, toont de verzoekende partij niet aan dat de beoordeling van het Interministerieel Comité kennelijk onredelijk is. De aanwezigheid van andere handelszaken wijst er integendeel op dat er van een monopoliepositie geen sprake is.

De bestreden beslissing bevat een motivering aangaande het derde criterium "tewerkstelling" die in formeel opzicht afdoende is. In zoverre de verzoekende partij erop wijst dat de toename van de tewerkstelling relatief is gezien het gevaar van verlies van arbeidsplaatsen in de andere vestigingen, komt de aangevoerde kritiek neer op een niet-gestaafde bewering die niet van aard is te bewijzen dat de aan de bestreden beslissing ten grondslag liggende beoordeling van de vooruitzichten inzake tewerkstelling kennelijk onredelijk is.

Wat betreft de vaststelling door het Interministerieel Comité in het kader van het vierde criterium betreffende de "weerslag op de bestaande handel", dat de nieuwe elektrozaak "een zekere weerslag zal uitoefenen op de bestaande handel, vooral op de omliggende ketenbedrijven in elektro", wordt door het enkele feit dat zowel het SECD als het college van burgemeester en schepenen van de stad Roeselare de invloed op de bestaande handels anders hebben ingeschat, niet aangetoond noch aannemelijk gemaakt dat de in de bestreden beslissing verwoorde zienswijze kennelijk onredelijk is.

Het derde middel is ongegrond.

D. Vierde middel

Standpunt van de partijen

28. De verzoekende partij roept in een vierde middel de schending in van het redelijkheidsbeginsel.

De verzoekende partij betoogt dat een redelijk en zorgvuldig optredend Interministerieel Comité, in het licht van het advies van het SECD dat op gedetailleerde en gemotiveerde wijze aantoont dat een onvoorwaardelijk akkoord met de aanvraag niet kan omdat de bestaande handelsuitrusting in gevaar komt minstens dat de gevraagde oppervlakte van 3.277 m² beperkt moet worden tot 2.400 m², het advies van de Provinciale Commissie dat eveneens de aandacht

vestigt op een overdreven aanbod van dergelijke handelszaken langs de Brugsesteenweg en de volledige verstoring van het kernversterkend beleid, en van de weigeringsbeslissing van het college van burgemeester en schepenen, de aanvraag zou hebben geweigerd minstens een genuanceerde beslissing zou hebben genomen, dat het behoud van de netto verkoopsoppervlakte van 3.277 m² zonder enige precieze motivering getuigt van een grote ondoordachtheid in hoofde van het bestuur en minstens dat de afweging van de verschillende positieve en negatieve elementen onzorgvuldig is gebeurd.

29. De eerste en de tweede verwerende partij herhalen in de memorie van antwoord dat het Interministerieel Comité als beroepsinstantie geen rekening moet houden met de overwegingen van de in eerste aanleg beoordelende overheid, dat zij hoogstens rekening moet houden met het advies van de Nationale Commissie, dat de aanvraag in beroep opnieuw volledig wordt onderzocht en beoordeeld, dat het redelijkheidsbeginsel niet geschonden kan zijn doordat het Interministerieel Comité als beroepsinstantie de aanvraag inwilligt terwijl in eerste aanleg een weigeringsbeslissing werd genomen. Voorts zetten de verwerende partijen uiteen dat wel degelijk is aangegeven waar het advies van het SECD en de beslissing van het college van burgemeester en schepenen niet worden gevolgd, dat de verzoekende partij geen onzorgvuldigheid aantoont bij de afweging van de verschillende elementen van de zaak, dat uit de motivering van het bestreden besluit blijkt welke criteria gunstig en welke ongunstig werden beoordeeld, dat enkel de criteria betreffende het evenwicht tussen centrum en periferie negatief werden beoordeeld, terwijl de andere criteria gunstig werden beoordeeld, weze het soms genuanceerd, en dat aldus de opgegeven motivering duidelijk doet blijken van een globale positieve afweging.

30. In de memorie van wederantwoord dupliceert de verzoekende partij dat het heronderzoek van de aanvraag door het Interministerieel Comité, zowel naar legaliteit als opportuniteit, niet impliceert dat geen rekening moest worden gehouden met alle voorgaanden in het dossier en dat een tegenovergestelde zienswijze zou inhouden dat het Interministerieel Comité volledig "ex nihilo" een

socio-economische vergunning kan verlenen, zonder rekening te houden met de feitelijke gegevens van het dossier en de toepasselijke regelgeving.

31. De tweede tussenkomenende partij stelt dat de bestreden beslissing niet tegenstrijdig gemotiveerd is noch een onjuiste gevolgtrekking bevat, dat zij het resultaat is van een discretionaire afweging van de verschillende belangen en waarden zoals opgelegd door het koninklijk besluit van 8 augustus 1975, dat een beroepsbeslissing die afwijkt van de in eerste aanleg genomen beslissing niet per se onredelijk is, en dat de rechter, om na te gaan of het bestuur de grenzen van de redelijkheid al dan niet heeft overschreden, zich beperkt tot een marginale toetsing van het bestuursoptreden en slechts een kennelijke wanverhouding tot de feiten waarop de beslissing is gebaseerd vermag te sanctioneren.

Beoordeling

32. Bij de beoordeling van de beroepen ingesteld op grond van artikel 12 van de wet van 29 juni 1975 beschikt het Interministerieel Comité over een vrije appreciatiebevoegdheid. Ten aanzien van de concrete uitoefening van die bevoegdheid heeft de Raad van State slechts een marginaal controlerecht. De Raad van State kan daarbij enkel de kennelijke onredelijkheid van het overheidshandelen sanctioneren, wat inhoudt dat de bestreden beslissing slechts vernietigd kan worden wanneer ze inhoudelijk dermate van het normale beslissingspatroon afwijkt dat geen andere overheid in dezelfde omstandigheden dergelijke beslissing zou hebben genomen.

Uit het onderzoek van het derde middel is gebleken dat de aanvraag werd getoetst aan elf vestigingscriteria, waarvan er slechts twee negatief werden beoordeeld, en dat de socio-economische machtiging uiteindelijk werd verleend op grond van een globaal positieve beoordeling van alle voorliggende elementen van het dossier. De verzoekende partij toont niet aan dat die globaal positieve beoordeling, waarbij meerdere elementen tegelijk in rekening worden gebracht, kennelijk onredelijk is.

Het vierde middel is niet gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwierpt het beroep.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

De tussenkomende partijen worden verwezen in de kosten van de tussenkomsten, begroot op 250 euro, elk voor de helft.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van zevenentwintig januari tweeduizend en elf, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Luc Hellin,	kamervoorzitter,
Eric Brewaeys,	staatsraad,
Peter Sourbron,	staatsraad,
bijgestaan door	
Elisabeth Impens,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Elisabeth Impens

Luc Hellin